

Joëlle Tuerlinckx (B, 1958) woont en werkt in Brussel. Haar werk reflecteert over de fundamenteën van de kunst vanuit het gedachtegoed van de *minimal art* en conceptuele kunst. Met haar ingetogen werken verkent ze de grens tussen het zijn en niet-zijn, het iets en het niets.

Tuerlinckx realiseert eenvoudige, haast immateriële tekeningen, video's en installaties met simpele materialen zoals papier, touw en plastic, maar ook met licht en kleur. Ze gebruikt vormen en elementen die al eeuwen aan de basis van de kunst staan, zoals het punt, de lijn, de cirkel en kleur. Voor tentoonstellingen laat ze de uiteindelijke verschijningsvorm van het kunstwerk afhangen van de architectuur van de ruimte. Met kleine ingrepen, handelingen en gebaren komen voorzichtig gebalanceerde totaalwerken tot stand, die pas tot kunstwerken kristalliseren met de ervaring van de toeschouwer.

Tuerlinckx vertrekt vanuit de gedachte dat kunstwerken pas ontstaan in de gedachten van de kijker, die wat hij ziet probeert aan te vullen en te interpreteren. Ze legt deze mechanismen bloot door met haar sobere werkinstrumenten het beeld slechts te suggereren in plaats van het te laten zien.

Suchan Kinoshita (JP, 1960) is geboren in Tokyo en studeert in de vroege jaren tachtig aan de muziekacademie in Keulen. Aanvankelijk werkt Kinoshita bij het Theater am Marienplatz in Krefeld, Duitsland, waar ze acteert, regisseert en rekwisieten maakt. Na studies aan de Jan van Eyck Academie in Maastricht, Nederland, treedt ze als beeldend kunstenaar naar voor in de vroege jaren negentig. Enkele jaren geleden verhuisde van Nederland naar Brussel.

Kinoshita's kunst incorporeert - vrij letterlijk, omdat het meestal om het lichaam gaat - elementen uit haar achtergrond in de experimentele muziek en het theater, waaronder vooral de directe verbinding tussen werk en publiek. Kinoshita's oeuvre ontvouwt zich in de tijd via dynamische processen waarin de persoonlijke relatie tussen kijker en kunstwerk zich vormt. Het hier en nu van de opvoering is van belang. Dat Kinoshita opgroeit tussen twee culturen en in verschillende artistieke disciplines is opgeleid, weerspiegelt zich in haar werk dat grenzen opzoekt, overschrijdt of net negeert.

Tsubasa Hori (JP, 1976) is een Japanse Taiko drummer, geboren in Kyoto. Ze woont momenteel in Antwerpen, van waaruit ze zowel haar eigen werk als in opdracht van internationale theater en muziekgezelschappen ontwikkelt.

Hori begon in Japan op 11-jarige leeftijd met het spelen van wadaiko en studeerde westerse percussie en muziektheorie aan een middelbare muziekschool. Tijdens haar studie raakte ze

betrokken bij het spelen van drumkit in bands en dook ze in de wereld van 'Japanese Rock'. Na deze periode verhuisde ze naar het Japanse eiland Sado in 1996 en werd een uitvoerend lid van de Japanse Drumming Group 'Kodo' voor de komende 14 jaar. Hori was niet alleen betrokken bij de groep als mainstage-artiest, maar ook bij het schrijven van werken en het arrangeren van werken. In 2008 stelde ze een op vrouwen gebaseerde Wadaiko-productie 'Cocon' samen, waarmee de vrouwelijke Taiko-prestaties in deze kunstvorm konden worden verkend.

In 2010 verhuisde Hori en werd een Belgische staatsburger en vanaf toen werkte ze samen met musici die met hun werk de definitie van genre, theaterproducties, danswerken, mode-gerelateerde uitvoeringen en kunstwerken herschrijven. Ze heeft al in meer dan 40 verschillende landen opgetreden.

Lilibeth Cuenca Rasmussen (PH, 1970) woont en werkt in Kopenhagen. Haar naam verradt zowel de Spaanse kolonisatie van haar geboorteland Filipijnen als haar connectie tot haar nieuwe thuis: Denemarken. Ze gebruikt hoofdzakelijk het lichaam, van zichzelf maar soms ook dat van vrienden of familieleden, om een werk te ontwikkelen dat een commentaar levert op sociale constructies zoals gender, religie en culturele of etnische identiteit. Haar praktijk bestaat veelal uit theatrale performances uitgevoerd voor een live publiek, waarvoor ze zelf de muziek en de teksten schrijft en de decors en kostuums ontwerpt.

Met haar recent werk 'TOW with the FLOW' reist ze de hele wereld rond. Deze monumentale groepsperformance brengt op een poëtische manier in beeld hoe systemen zoals de overconsumptie in confectie, mode en kledij onze samenleving opblazen. Persoonlijke observaties en ervaringen dienen als basis voor het vertellen van universele verhalen over het functioneren van de mens in een prestatiegericht, marktgedreven consumptiemaatschappij. In haar vaak humoristische performances wordt het publiek speels betrokken of uitgenodigd om zelf in actie te komen. Zo dwingt Rasmussen haar toeschouwers om zich bewust te worden van hun eigen positie ten opzichte van de ander binnen een groot geconstrueerd systeem dat we samenleving noemen.

Het werk van **Minja Gu** (KOR, 1977) bestaat voornamelijk uit de performances en video's over ideeën met betrekking tot de universele onderwerpen van de menselijke ervaring zoals werken, tijd en liefde: zoals in 'Symposium' van Plato, praten jonge mensen de hele nacht lang over liefde; de kunstenaar slaagt erin een gerecht te maken dat bijna onmogelijk is om met de ingrediënten in het pakket eruit te laten zien als het weergegeven resultaat. Haar werk ontkracht de waarheid van zaken die we als vanzelfsprekend beschouwen en stelt vaak de vraag "hoe ben ik geworden wat ik nu ben?".

Opgegroeid en opgeleid in Korea en Gent, realiseert Gu zich willekeurig onderworpen te zijn aan alles wat haar gemaakt heeft tot wie zij vandaag is. Vanuit een gevoel van hulpeloosheid neemt ze een nieuwsgierige houding aan bij het maken van haar werk. Maar Gu is er zich volledig van bewust dat haar performatieve interventies nutteloos zijn. Haar werken lijken fragiel en intiem en zijn bijna niet te onderscheiden van het dagelijks leven. Vaak zijn aspecten van tijd of voedsel aanwezig.